

LÜTUF

Lütuf biz büyük bir acı ya da bunalım içindeyken

ansızın uğrar bize.

Anlamsız ve boş bir hayatın karanlık vadisinde,

Öyle amaçsız, yürüyüp giderken,

eliyle koymuş gibi, birden bulur bizi.

Sevdiğimiz ya da yabancılaştığımız

bir başka hayatın kutsallığını bozduğumuz için,

O'ndan kopuşumuzun

her zamankinden daha derin olduğunu,

daha diplerden başladığını hissettiğimizde,

evet, ansızın, sevgiyle yakalar bizi.

Kendi varlığımıza yönelmiş hoşnutsuzluğumuz,

ilgisizliğimiz, zayıflığımız, düşmanlığımız

ve yön duygusundan yoksunluğumuz

bizim için artık dayanılmaz olduğu zaman

beklenmedik biçimde

birden çıkıverir karşımıza.

Hayata dair gerçekleşmesi yıllarca,

yıllarca özlemle beklenen bütünlük olgusu

ortalıkta gözükmediği zaman, eski zorlantıların içimizde,

önceki onlarca yıl olduğu gibi

*bizi yönetmeyi sürdürdükleri
ve umutsuzluğun, bütün neşemizi,
cesaretimizi yıkıp yok ettiği dönemlerde
bulutların arasında ilkbahar güneşi gibi
ansızın doğar içimize.*

*Böyle anlarda bazen bir ışık dalgası
içimizdeki karanlığı yarararak diplere iner.*

*Şunu söyleyen bir ses gibidir o,
"Kabul edildiniz!"*

*Sizden daha büyük, sınırsızca büyük
ve sizin, adını bilmediğiniz
biri tarafından kabul edildiniz!*

*İşte bu olmuştur bize
Ve bu olduysa bize,
Lütuf koyduğu yerde
bulmuş ve çarpmıştır bizi!*

*Başka bir hayatı kabul edebilme gücü olarak
tecrübe ederiz ilahî lütfu,
bu başka hayat bizim için düşmanca
ve yorucu, tüketici olsa bile...
çünkü biliriz, hissederiz, lütufla, rahmetle
aynı Menşe'ye, aynı Kaynak'a ait olduğumuzu
ve O'nun tarafında kabul edildiğimizi.*

*Cinslerin, ulusların, ırkların
birbirinden trajik kopuşlarını,
hatta insanla doğa arasında doğabilecek
en büyük yabancılaşmayı aşabilen lütfu,
rahmeti, lütfu tecrübe ederiz.*

*Lütuf bazen bu kopuşların,
bu yabancılaşmaların içinde bizi
ait olduğumuz kimselerle
bütünleştirmek için bizi arar bulur,
ve kendini bize gösterir. Hayat, hayata aittir çünkü.*

*O, 'bizi arayıp bulduğu zaman'
kendimize "evet!" deme gücünü
buluruz kendimizde...
barış ruhu doldurur içimizi
ve bizi bütünleştirir...*

*kendimize ve birbirimize yönelik
nefret ve aşağılama yok olur gider o zaman...
benliğimiz kendi kendiyile
ve öteki herkesle, her şeyle yeniden bütünleşir...*

Filozof Paul Tillich (1886-1965)

(Çeviren: Cahit Koytak)

Kaynak:

Kemal Sayar, Ruhun Derin Yaraları, Kapı Yayınları, İstanbul, 7. Baskı, Eylül 2020, s. 7-9